

Πολυαγαπημένη μου, κυρία Σαραντίτη,

Το κείμενό σας για την Ελαφόνησο ταξίδεψε σε πολλούς σταθμούς στο διαδίκτυο και εγκαλιάστηκε με την ίδια ευαισθησία που γράφηκε. Δεν ξέρω κι εγώ ποια θα είναι η τελική ανταπόκριση. Προφανώς είμαστε εντελώς αδύναμοι, αφού δεν μπορούμε να εμποδίσουμε παιδιά να δολοφονούνται στην αυλή του σχολείου τους και μάλιστα από εκείνους που υπήρξαν τα θύματα της απεχθέστερης γενοκτονίας. Αλλά ο «καθείς και τα όπλα του», στο μικρό μας «αλωνάκι» πράττουμε αυτό που μπορούμε, τόσο ... όσο, επιχειρώντας τουλάχιστον να διατηρούμε κάποιο αυτοσεβασμό.

Ο μικρός μας Νικόλας «πέταξε» τη Δευτέρα στο σπιτικό του στο Ίθακα, που πάει να πει Ιθάκη. Τι σύμπτωση κι αυτή! Να μένει σε μια πόλη που το όνομά της σηματοδοτεί το διαρκή νόστο και την εσαεί επιστροφή.

Πιάστηκα από τη «Χαρούλα» κι εκείνη με παρέσυρε σε έναν από τους ουρανό της. Έχουν και τα βιβλία την ώρα τους, η Χαρούλα με επισκέφθηκε ακριβώς τη στιγμή που είχα την ανάγκη της.

Περιδιάβασα μαζί της τη Θεσσαλονίκη και το Γεράκι, αντάμωσα τον Γιάννη Ρίτσο στη Μονεμβασιά (και δέστε σύμπτωση μόλις λίγες μέρες πριν η Χρυσ αφίτισσα ήρθε για λίγο στη Χρύσαφα με πρόθεση, βέβαια, να την γυρίσουν πίσω οι Χρυσ αφίτες για να μην πάρει ολομόναχη, για δεύτερη φορά, το δρόμο της επιστροφής), αλλά κυρίως τον ιδιαίτερο τόπο μας προσπαθώντας να διαπιστώσω μέρη γνωστά και άγνωστα· τις περισσότερες φορές ονειροπολούσα παρασυρμένη από τα ονόματα και τις περιγραφές τους. Τόσα τοπωνύμια ... αναρωτιέμαι με ποια από αυτά είναι περισσότερο εξοικειωμένα τα παιδιά.

Και μου άρεσε να σκέπτομαι μια ομάδα παιδιών με το βιβλίο υπό μάλης να «εξερευνούν» τον τόπο· να ταυτίζουν τα τοπωνύμια, να ανακαλύπτουν ζούμπερα και λουλούδια, να παρατηρούν τα πουλιά, να διαπιστώνουν τις διαφορές των χελιδονιών και να τα αναγνωρίζουν σύμφωνα με το είδος τους. Μου άρεσε να τα φαντάζομαι να δοκιμάζουν και τα ίδια να μοσχοβολήσουν έναν δρόμο με μοσχομπίζελα, φούλια και μαυρομάτες. Θυμήθηκα τους μπλε ντενεκέδες της γιαγιάς μου με τα γκρενά γαρύφαλλα και την Άννα Σικελιανού που έβαψε ντενεκέδες στο χρώμα του ουρανού, φύτεψε κόκκινα γεράνια και τους απώθεσε στα σκαλιά του γειτονικού της αρχοντικού, γιατί «ψυχοκόρη ... αυτοί οι πλούσιοι δεν ξέρουν από αυτά ...», μου εξηγούσε.

Διαπίστωσα την ανησυχία σας για τους εφήβους· την αγωνία σας. Πώς θα μεγαλώσουν τα παιδιά, εάν δεν ξέρουν στις δύσκολες ώρες να μνημονεύουν Σολωμό και Παπαδιαμάντη; Αλλά θέλει μαστοριά μεγάλη η διδασκαλία της ποίησης. Και το σχολείο πορεύεται κατά εκεί που δεν θά πρεπε: «Και να σου πω και κάτι; Άμα το διδάχτείς ένα ποίημα, άμα το αναλύσεις, κλάφ' τα. Είναι σαν να το βάζεις σε χειρουργικό τραπέζι».

«Μάτια ανυπόμονου δειλινού τα μάτια τους [...] η στέρνα που πάντα κλέβει λίγο απ' το φεγγάρι [...] στην αλογοουρά μου πετάριζε ένας φιόγκος ταφταδέσιος [...] το φεγγάρι ήτανε νέο, λεπτό, μια γραμμούλα ευγενική σαν μεταξένιο κορδόνι ή σαν φρυδάκι νεογέννητου βρέφους». Μια γλυκιά ευφορία που σταλάζουν μέσα μας αυτές οι εικόνες ...

τις υποδεχόμαστε με ένα μειδίαμα, ως να τις καλωσορίζουμε, γιατί μας είναι γνωστές μας, αλλά τώρα μας έρχονται με τα καλά τους και φαντάζουν ολοκαίνουριες τόσο ωραία που τις ντύσατε με τις λέξεις σας. Και ήταν κι άλλες λέξεις που ξύπνησαν μνήμες όπως το «κέχανε», το «σελάγιζε», «ξάμωσες», «άφεγγη εικόνα», «σπαρτολούλουδα» κι άλλες, κι άλλες ...

Και σε τούτη τη συγκυρία, τη δύσκολη για τον τόπο και τους ανθρώπους του, μισοπίστεψα πως η δίνη των αλλαγών μπορεί να φέρνει κι ελπίδα για μια καλύτερη ζωή του ανθρώπου. Να σαν την προσμονή του ταξιδιού στη Σαμοθράκη· άλλο ιερό, καθαγιασμένο, τόπο. Να υποθέσω ότι κάποιες λεξούλες σας έχουν για εκεί δρομολογηθεί και σας καρτεράνε;

Σας ευχαριστώ θερμά γι' αυτή την πλούσια συντροφιά!

Να είναι όλες οι «θάλλασες καλές», να είστε καλά και να γράφετε!

Με πολλή αγάπη,
Γεωργία.